Голодно живуть вовки у Прикаспійській пустині. Найгірше їм буває зимою: ховрашки сплять під землею, ящірки й ті поховалися й подубіли. А їсти хочеться.

Найкраще було б упіймати верблюжа. Та коло нього є верблюдиця, а головне — люди! Людей же вовк боїться над усе.

Ще є вівці — коло овець злі собаки і знову ж люди, ще й з рушницями. Отже, про овець і думати не доводиться. Коло верблюдів усе ж таки менше людей. Пасеться собі верблюдиця з верблюжам і ходить по степовій пустині, шукає, де є під снігом трава. Тоді розкопає копитом траву і їсть. І верблюжа коло неї. Як би його добратися до верблюжати?

Верблюжа — воно ж дурне і цікаве. З ним можна б упоратись, якби не верблюдиця. А верблюдиця хоч і не дуже розумна, але сильна і здорова: як дасть ногою, так і покотишся в сніг. Ще й зареве, а тоді напевне прибіжать люди.

Як його бути? Є такі старі вовки, що все ж таки їдять верблюжатину. Вовки знають, як упіймати верблюжа.

Як підіймеш руку або помахаєш шапкою, воно зразу біжить до тебе обдивлятися, що воно таке. А як його ще погладити, то так і ходитиме цілий день коло тебе.

Хто й зна, як вовки до того додумались, тільки буває такий старий вовцюга, що вміє підманити верблюжа.

Як одійде верблюжа від матері, старий вовк перелізе поза горбами на череві, щоб поближче до верблюжати. Ляже на спину й лежить, але одну ногу підійме вгору. І меле цією ногою, наче то не нога, а товста бур'янина або ще щось незвичайне коливається під вітром.

Як тільки побачить таке діло верблюжа, то йому стає цікаво, що воно таке. І підходить ближче.

Та вовк не стрибає на нього. Ще й верблюдиця недалеко, і люди теж. Вовк тихенько перелазить на череві трохи далі. І знову ногу задере вгору і коливає нею.

Бачить верблюжа, що цікава та штука тікає від нього, і хоче підійти ближче. Щоб вона наступила на верблюжа, то, може, верблюжа злякалося б і само втекло б до матері. Так ні, та штука сама тікає. Підійде верблюжа ближче, а та штука вже за іншим горбом манячить.

Отак відведе старий вовк верблюжа від матері на кілометр чи більше, а тоді — стриб йому на горло і перервав.

І їсть сам, не виє, не кличе інших вовків, бо можуть позбігатися люди. Наїсться і йде спати.

Але казахам те верблюжа дуже дороге. Отже, вони сідають на коней, беруть собак і їдуть по вовчому сліду. Вовк наїсться і біжить не дуже охоче. Часто буває, що вдається вовка піймати. Як не того, що зарізав верблюжа, то бодай тих, що доїдали після нього. І вже тоді вовкам нема пощади. Цілим колгоспом, буває, ганяють вовків, бо без верблюда в пустині жити дуже трудно.